

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

20) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 18 'Ιουνίου 1951 (Π.Ο.Η.) "Έτος Δ'. 'Αριθ. 105—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 10.000—"Ετησία δραχ. 20.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6
Γραφεία : 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

"Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ 'ΕΝΑ,

Παῦλος ὁ Ταρσεύς, τό μεγαλοφανεστέρον πρόσωπον τοῦ Χριστιανισμοῦ ὄλων τῶν αἰώνων συμπληροῖ κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας τήν 1900ήν ἐπέτειον τῆς ἐλευσεώς του εἰς τήν 'Ελλάδα.

Τόσον δέ συγκλονιστικόν χαρακτηῖρα λαμβάνει τό γεγονός τοῦτο, ὥστε ἀδιστακτικῶς πρέπει νά τό θέσωμεν ὡς φωτεινόν ὁρόσημον δύο ἐποχῶν.

"Η ἀρχαία εἰδωλολατρική κοινωνία κάτω ἀπό τήν συντριπτικήν παρουσίαν τοῦ Παύλου θά παραδώσῃ τήν ὑστάτην της πνοήν.

Εἰς τόν ἀρχαῖον 'Ελληνικόν κόσμον θά εἰσῶν μήσουσι τὰ ρεύματα τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος θά καταλύσουσι τήν βασιλείαν τοῦ σκότους καί θά ὑψώσουσι ἐν θυσίᾳ τοῦ Γολγοθᾶ.

Καί ὁ Παῦλος, κλητὸς 'Απόστολος τοῦ Χριστοῦ 'Ιησοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ θά εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις θά προσφέρῃ εἰς τήν νεκράν κοινωνίαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου τήν Ζωήν καί τήν ἐξ ἀποκαλύψεως σωτηρίαν.

Μέσα ἀπὸ τόν λήθαργον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς ὡς ἄνδρος καί πυρίκαυστος γῆ ποθοῦσα τήν ζωογόγον δρόσον θά ἐπικαλεσθῇ τήν βοήθειαν τοῦ 'Αποστόλου « Διαβάς βοήθησον ἡμῖν ».

Καί ὁ σπερμολόγος καί καταγγελεὺς οὗτος τῶν ξένων δαιμονίων ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ 'Αρείου Πάγου θά στείλῃ ἐπάνω εἰς τήν φωνήν του τό κήρυγμα τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ καί τούτου 'Εσταυρωμένου.

Φίλιπποι, Θεσσαλονίκη, Βέροια, 'Αθήναι, Κόρινθος, ἡ σπονδυλική στήλη τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος θά δεχθῇ τόν σπόρον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τόν φλογερὸν 'Απόστολον τῶν 'Εθνῶν.

"Η ἀρχαία 'Ελλάς ἀνεματίστος καί παραπαίονσα μεταξὺ ἀγωνίας καί θανάτου θά γυρίσῃ τήν τελευταίαν σελίδα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου μόλις ὁ Μέγας 'Απόστολος θέσῃ πόδα εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν "Ηπειρον.

"Απ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἔχουν παρέλθῃ 1900 ἔτη.

"Ετη κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ σπόρος τοῦ 'Αποστόλου Παύλου ἐβλάστησε βλαστὸν μέγα.

"Ετη τὰ ὁποῖα γέμουν ἀπὸ τό ἀνάστημα τῶν ἡρώων τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, τῶν ἀναριθμητῶν Πατέρων 'Αγίων καί Μαρτύρων τοὺς ὁποίους ἀνέδειξε ἡ ἀναρριπισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστιανικοῦ Πνεύματος 'Ελληνική Πατρίς.

"Ιδοὺ λοιπὸν διατὶ αἱ ἡμέραι αὗται λαμβάνουν μίαν τεραστίαν συμβολικὴν σημασίαν. Συμασία, ἡ ὁποία ἂν μὲν ἀπὸ τοὺς ξένους κρίνεται ὡς συγκλονιστική, δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι παρὰ ἀπαρχὴ διὰ τήν νέαν ἐν Χριστῷ ζωὴν. Διότι ἄς μὴ πλανώμεθα· ἡ πνευματικὴ ἐπιβίωσις τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου ἦτο ἀδύνατος μέσα εἰς τό πνιγερὸν κλίμα τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς ζωῆς.

"Η ἀρχαία 'Ελληνική Φιλοσοφία, ὅ,τι ἡδυνήθη νά προσφέρῃ—καί ἐπρόσφερε πολλά—διότι κατὰ τὸν Κλήμεντα τὸν 'Αλεξανδρεᾶ ἐγένεν διὰ τό 'Ελληνικὸν "Εθνος παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν, τό ἔδωκε καί κατόπιν ἐσίγησε.

ὁ Παῦλος μεταφέρων τό φῶς τοῦ Σταυροῦ εἰς τήν 'Ελλάδα ἐθεμελίωσε ἐπάνω εἰς τὰ σιωπηλὰ καί μεγαλοπρεπῆ ἑρείπια τήν Καινὴν Κτίσιν. Βεβαίως ἡ τιμὴ ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν Μέγα Παῦλον εἶναι Πανθεϊνική καί Παγκόσμιος. "Ο 'Απόστολος τῶν 'Εθνῶν ὅπως εἴπωμεν, ἀπετελεῖ τήν ὑψηλότεραν κορυφὴν πιστευσῆς συνειδήσεως εἰς τήν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ.

Εἶναι ἀδιστακτικῶς ὁ Πρῶτος μετὰ τὸν 'Ενα.

"Ο Χαλκέντερος Παῦλος, ὅστις ὄργωσε τήν ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου κηρύττων καί εὐαγγελιζόμενος τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου καί ταῦτα «ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλάκαϊς», ἀποτελεῖ διὰ τοὺς πιστοὺς ὄλων τῶν αἰώνων τό μέγιστον μάθημα. 'Υψηλῆς αἰτὸς τῆς Θεολογίας, μέγας Θεωρητικὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, κοχλάζουσα πίστις, ἀδάμαστον θάρρος παρησίαν

καὶ ἐλπίδος εἰς Χριστὸν, πρὸ πάντων δὲ τούτων ἡ Ἀγάπη. Ἀγάπη μακροθυμοῦσα καὶ ἐνεργοῦμένη διὰ πίστεως. Ἀγάπη ἐν ἐπιγνώσει Χριστοῦ, τὸ μέγιστον μάθημα τῶν χριστιανῶν ὅλων τῶν αἰώνων.....

Καὶ γινόμεθα περίλυποι μέχρι θανάτου ἀναλογιζόμενοι αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸν ἐμπαιγμὸν τῆς ὑψηλοτέρας Χριστιανικῆς ἀρετῆς. Καὶ ἡ διανοία μας ἐπαναλαμβάνει ἐπιμόνως τὸ τοῦ Ἀποστόλου «Μὴ δὲν μὴδὲν ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους».

Καὶ ἐνῷ τοῦτο ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ μέλημα τῶν Χριστιανῶν παρασιωπᾶται καὶ καλύπτεται ἡ οὐσία τῆς ἐντολῆς τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν ἐπιφασιν καὶ τὸν τύπον τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὅπου ὁ Παῦλος λατρεύεται πομπодῶς εἰς Ἱεράρχης εἶναι καθηλωμένος ἐκεῖ εἰς τὸν Βράχον τῆς ἐξορίας. Τριακόσιοι οἶκοι τοῦ Θεοῦ πολλοὶ ἀφιρωμένοι εἰς αὐτὸν τὸν Ἀπόστολον σιγοῦν μὲ θύρας σφραγισμένας ἀπὸ τὸν σίδηρον καὶ τὴν βίαν. Ἐν ἑκατομμύριον ψυχῶν χριστιανικῶν σταυροῦται καὶ σπαράσσεται.

Σκευθῆτε ἐν ἑκατομμύριον! Ὁ Παῦλος διὰ μίαν καὶ μόνην ψυχὴν θὰ ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ πελάγη καὶ χώρας νὰ γίνῃ τοῖς πᾶσι τὰ πάντα διὰ νὰ τὴν κερδίσῃ.

ὦ, λαμπρὲ Ἀπόστολε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐνεστώτος αἰῶνος ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὴν γενεὰν τὴν σκολιὰν καὶ διεστραμμένην τῆς ἐποχῆς σου. Εἶναι χαλκοὶ ἠχῶντες καὶ ἀλλαλάζοντα κύμβαλα.

Σὲ καλοῦμε καὶ πάλιν νὰ διέλθῃς ἀπὸ τὰς Φιλίππους καὶ Βέροιαν, τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Κόρινθο καὶ Ἀθήναι. Νὰ ἀκούσωμεν τὴν οὐρανίαν σου φωνὴν κηρύσσουσαν «καὶ ἐὰν ἔχω προφητεῖαν καὶ ἴδω τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν εἰμι».

Σὲ καλοῦν ἱκετικῶς τὰ τέκνα σου, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε καὶ σὺ ἐμολοπήσθης μέχρι θανάτου: Διαβάς βοήθησον ἡμῖν.

ΑΣ ΑΓΩΝΙΣΘΩΜΕΝ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ

*Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

«*Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*»

(Ἰωάν. κ' 20).

Τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς Του ὁ Θεὸς Ἀντρωτῆς, ἀπέρχεται ἐν ἀγωνίᾳ μεγάλῃ, καὶ ἐν ὄψει τοῦ τελευταίου καὶ μεγάλου διωγμοῦ, τὸν ὅποιον ὑφίσταται, ἀφήνει ἀπὸ τὰ θεῖα χεῖλη Του τὰ ὑπερφυᾶ λόγια τῆς διαθήκης, τὰ ὅποια ἠκούσθησαν μέσα εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν Μαθητῶν.

Μὲ τὴν σειρὰν ὁ Γλυκὺς Διδάσκαλος, προσφέρει εἰς τοὺς Μαθητὰς ὅ,τι χρήσιμον καὶ ὠραῖον δι' αὐτοὺς, καὶ δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ θελήσουν νὰ γίνουν μαθηταὶ Του καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὑπέρβοιοι ὑποθῆκαι καὶ οὐράνιοι συμβουλαὶ ἀκούονται, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ λόγοι, οἱ ὅποιοι ἠδύνατο ν' ἀπογοητεύσουν τοὺς Μαθητὰς καὶ νὰ τοὺς ἀποθαρρύνουν, «*εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς δι-*

ώξουσιν», οἱ Μαθηταὶ ὁμως προσηλωμένοι εἰς τὸν Διδάσκαλον μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην, δέχονται καὶ αὐτοὺς μὲ τὸν ἴδιον σεβασμὸν, μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν.

«*Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν*», εἶπεν ὁ Θεὸς Ἀντρωτῆς! Πόσον παράδοξον τοῦτο! Ὁ Ἀντρωτῆς τοῦ κόσμου διώκεται;

Σὲ Ἰησοῦ μου ἐδίωξαν; Σὲ τὸν Υἱὸν καὶ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ἐδίωξαν; Σὲ τὸν ἐλθόντα εἰς τὴν γῆν, ἵνα κενώσῃς τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης; Σὲ τὸν δακρύσαντα καὶ πονέσαντα εἰς τὸν ἀνθρώπινον πόνον; Σὲ τὸν μετὰ γλυκύτητος ὁμιλήσαντα καὶ συμπαθῶς προσφερόμενον πρὸς πάντας; Σὲ τῆς ἀγάπης τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν; Σὲ τὸν μέγιστον εὐεργετὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅμοιον τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς τῶν αἰώνων συνήνητησεν; Σὲ τὸν σκορπίσαντα εἰς κάθε βῆμα τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς Σου τὴν καλωσύνην, τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν χαρὰν; Σὲ τὸν ἀναστήσαντα νεκροὺς, συσφίξαντα παραλύτους, τὸν δῶσαντα εἰς τυφλοὺς φῶς, τὸν καθαρίσαντα λεπρούς, τὸν θεραπεύσαντα δαιμονιζομένους, τὸν θρέψαντα ἐν τῇ ἐρήμῳ χιλιάδας πεινῶντων καὶ θεραπεύσαντα συγκύπτουσιν καὶ αἱμορροοῦσαν; Σὲ ἐδίωξαν τὸν μὲ ἀπειρον καλωσύνην περιβαλλόντα ἁμαρτωλοὺς, τελώνας καὶ πόρνας; Σὲ ἐδίωξαν τὸν προστάτην τῶν διωκομένων; Σὲ τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν;

—Ναί, ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ πλάνον μὲ ἀπεκάλεσαν, καὶ ἄρχοντα τῶν δαιμονίων μὲ διεκήρυξαν, ἀκόμη δὲ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπ' ἐμοῦ εὐεργετηθέντας δὲν ἐδίστασαν νὰ μὲ ραπίσουν καὶ νὰ μὲ ἐμπνέσουν, ὅτε διησχόμην τὸ στάδιον τοῦ ἐμπαιγμοῦ καὶ τῆς καταισχύνῃς κρινόμενος ὡς κακοῦργος.

Ἡ ζωὴ μου ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπῆρξεν μία σειρὰ διωγμῶν, οἱ ὅποιοι ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὴν φυγὴν μου εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τελειώνουσιν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν.

Μὴ λοιπὸν σᾶς φαίνεται τοῦτο παράδοξον καὶ μὴ ταράττεσθε ὅταν ἀκούσετε ὅτι μὲ ἐδίωξαν. «*Εἰ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*».

Ἀλήθεια, θὰ σᾶς διώξουν ἐὰν θελήσετε ν' ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον μου, ἐὰν θελήσετε νὰ φυλάξετε τὰς ἐντολάς μου, ἐὰν θελήσετε νὰ γίνετε διάκονοι τῆς ἀγάπης, ἐὰν θελήσετε νὰ ἐξυπηρετήσητε τὴν κοινωνίαν, ἐὰν θελήσετε νὰ προσκίσητε καὶ νὰ φυλάξητε ἀκεραίαν τὴν πίστιν σας πρὸς τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀποκαλυφθείσας δι' ἐμοῦ ἀληθείας.

«*Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*». Λόγοι περισσότερον ἀπὸ ἀληθινοὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ Ἀντρωτοῦ μας. Δὲν παρήλθεν πολὺς χρόνος καὶ ἤρχισαν ἀμείλικτοι οἱ κατὰ τῶν Μαθητῶν Του διωγμοί.

Καὶ ὑμᾶς διώξουσιν: Ἀμέσως μετὰ τὸν σταυρὸν ἀρχίζουσιν οἱ διωγμοί. Διώκεται ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας, διώκεται ὁ Νικόδημος ὁ εὐσχήμων. Φόβος καὶ τρόμος καταλαμβάνει τοὺς μαθητὰς, οἱ τινες κρύπτονται ἵνα ἀποφύγῃ τὴν μῆνιν τῶν Ἰουδαίων.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Πεντηκοστήν, ὅτε ἠκούσθη τὸ Θεῖον τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐπισήμως ἐγείρεται σφοδρὸς κατὰ τῶν Μαθητῶν διωγμός. Ὁ Πέτρος θεραπεύει ἐν τῷ ἱερῷ τὸν ἐκ κοιλίας μητρὸς

χωλόν καὶ διδάσκει τὸν θαυμάζοντα διὰ τοῦτο λαόν, οἱ δὲ ἱερεῖς, ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι συλλαμβάνουν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν καὶ τοὺς ρίπτουν εἰς τοὺς φυλακάς. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ τῶν μεγάλων διωγμῶν, οἵτινες ἠκολούθησαν τοὺς Μαθητὰς μέχρι τοῦ διὰ μαρτυρίου θανάτου.

Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς καὶ Ἀπόστολος διώκεται, συλλαμβάνεται καὶ λιθοβολεῖται, διότι μετὰ παρηγορίας ἐκήρυττε τὰς ἀληθείας τοῦ Κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Στέφανος λιθοβολεῖται καὶ οἱ πιστεύσαντες εἰς Χριστὸν διώκονται. « *Ἐγένετο δὲ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διέσπαρσαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας* ». (Πράξ. ἡ' 1).

Παῦλος ὁ μέγας ἐν τοῖς ἔθνεσι διδάσκαλος καὶ κήρυξ τῆς Ἀληθείας, διώκεται, ἀφ' ἧς ἡμέρας προσῆλθεν εἰς Χριστόν, μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ τῆς Δαμασκοῦ ἀρχίζουν δι' αὐτὸν τὰ δεινὰ τῶν διωγμῶν « *Συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀναλεῖν αὐτόν* » (Πράξ. θ') οἱ δὲ Χριστιανοὶ φυγαδεύουσι τοῦτον ἐκ Δαμασκοῦ καταβιβάσαντες διὰ τοῦ τειχοῦς « *Δαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τειχοῦς χαλάσαντες ἐν σφυρίδι* » (Πράξ. θ').

Ὁ Μέγας οὗτος Μάρτυς τῆς ἀληθείας, συνεχίζει τὸ ὥραϊον του ἔργον μὲ θάρρος, χωρὶς νὰ προσέχη, οὔτε εἰς τὰ δεινὰ τῶν διωγμῶν, οὔτε εἰς τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ θλίψεις του, ἅτινα ὡς σκύβαλα ἡ γεῖτο.

Ἐμψυχοὶ τὸν ἑαυτὸν του, ἐμψυχοὶ καὶ τοὺς Χριστιανούς μετὰ τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστόν, δι' ὃν καὶ μόνον ἔζη. Δὲν τὸν κουράζουν οἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς διωγμοί, ἀλλὰ τρέχει ὡς ἡ περισσεύει ἀνὰ τὰ ἔθνη καὶ φέρει τὸν Χριστόν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον. Τέλος εἰς τὴν Ρώμην προσφέρεται ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀληθείας, χάριν τῆς ὁποίας ἔζησε, ἐδιώχθη, ὑπέφερε καὶ μετέστη πλησίον Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε καὶ ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸν ὑπῆρξεν ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια.

Ὅλοι αἱ ἐποχαὶ τῆς ζωῆς καὶ ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχουν τοὺς μάρτυρας καὶ ἥρωας.

Μετὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστόλων, ἔχουμεν τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστολικῶν πατέρων. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ἔχει ἥρωας μεγάλους τῆς Ἀληθείας Τὸν Θεῖον τὸν Ἰγνάτιον καὶ Ἱερῶτατον Πολύκαρπον.

Διώκεται ὁ ἱερός Πολύκαρπος εἰς βαθύτατον γῆρας. Οἱ διώκται του δὲν σέβονται οὔτε τὸ γῆρας του, οὔτε τὴν καλωσύνην του καὶ τὰς ἀγαθοεργίας του. Οὗτος προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν καὶ κρύπτεται, ἀλλ' ἐπὶ τέλους παραδίδεται καὶ ὁμολογεῖ παρηγορίαν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, καὶ διὰ τοῦτο ρίπτεται εἰς τὴν πυρὰν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀποκεφαλίζεται.

Ἔρχεται καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὅλοι εἶπον πιστεύσει εἰς τὸν Χριστόν. Ἀρχόντες καὶ ἀρχόμενοι, αὐτοκράτορες καὶ μεγιστάνες, χριστιανοὶ ὅλοι. Ὁ Σταυρός ἦτο τὸ πολυτιμότερον καὶ τὸ λαμπρότερον στολίδι διὰ πάντας καὶ ὁμοῦ οἱ διωγμοὶ κατὰ τῆς Ἀληθείας δὲν ἔ-

παυσαν, καὶ μὲ διώκτας αὐτοκράτορας χριστιανούς καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὺς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἐπίσημον κράτος καὶ ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία διώκει τοὺς αὐστηροὺς τηρητὰς τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν τῆς Πίστεως ἱερῶν καὶ θεῶν δογμάτων. Ἐξορίζονται καὶ θανατοῦνται Ἀρχιερεῖς καὶ φυλακίζονται κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ, καίονται ἱεραὶ Μοναὶ καὶ θανατοῦνται Μοναχοί.

Διώκεται καὶ ἐξορίζεται ὁ Θεῖος Χρυσόστομος καὶ ἀποθνήσκει ἐν ἐξορίᾳ, διότι ἠλεγξεν τὴν ἀσέβειαν τῆς βασιλείσης. Συλλειτουργοὶ καὶ συνάδελφοι ἐν Χριστῷ Ἀρχιερεῖς υπογράφουν τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τὴν καθάρισίν του καὶ τὴν ἐξορίαν του.

Ἀπειλεῖται καὶ ἐξυβρίζεται ὁ Μέγας Βασίλειος ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, διότι δὲν συμφωνεῖ εἰς τὰς βλασφήμους διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου, τὰς ὁποίας οὗτοι ἀπεδέχθησαν.

Διώκεται ἀπηνέστατα ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, κρύπτεται ἀποφεύγων τὴν σύλληψιν εἰς φρεὰς ξηρὸν ἐπὶ ἕξ ἔτη, διότι δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὸ κράτος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου, δηλαδὴ ἐπειδὴ δὲν παρεδέχετο νὰ βλασφημήσῃ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν παραδεχόμενος τοῦτον, ὡς καὶ αὐτοί, κτίσμα τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐγείρεται σφοδρότατος διωγμὸς ἐκ μέρους Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν ἀποδιδόντων τιμητικὴν προσκύνησιν εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Διωγμὸς διαρκέσας ἐπὶ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἔτη, κατὰ τὸν ὁποῖον Ἀρχιερεῖς ἐκηρύχθησαν ἔκπτωται τῶν θρόνων των, ἄλλοι ἐξωρίσθησαν καὶ ἕτεροι ἐφυλακίσθησαν, ἐπίσης κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ ἐδάφησαν, ἐφυλακίσθησαν καὶ ὑπέστησαν πολλὰ δεινὰ.

Καὶ οὕτω συμφώνως πρὸς τὸ τοῦ Κυρίου « *Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν* » οἱ διωγμοὶ κατὰ τῶν πιστῶν τῆς ἀληθείας ὁπαδῶν ἐξακολουθοῦν μέχρι καὶ τῆς σήμερον καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν ἕφ' ὅσον ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ἀσέβεια θὰ συναντοῦν ἀντίδροσιν.

Πλὴν εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι, ὅσοι χάριν τῆς ἀληθείας διώκονται καὶ ὑφίστανται δεινὰ καὶ πόνους « *Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσι ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἰπωσι πᾶν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἐνεκεν ἐμοῦ* » λέγει ὁ Κύριος διὰ τούτους καὶ πάλιν « *Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης* ».

Τιμὴ καὶ δόξα αἰωνία εἶναι οἱ διωγμοὶ διὰ τοὺς διωκόμενους. Ἀμάραντοι στέφανοι κοσμοῦν τὰς ἱεράς κεφαλὰς ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐδιώχθησαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ τὴν ἀπειρὸν εὐγνωμοσύνην ὄλων τῶν αἰώνων.

Τιμὴ ἰσαξία τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ! Αὐτῆς τῆς τιμῆς ἐκλήθημεν νὰ γίνωμεν μέτοχοι, ἡμεῖς οἱ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιζόμενοι.

Ποῖος λοιπὸν ἔξ ἡμῶν θὰ ἀποκάμῃ ἀγωνιζόμενος ; Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ἔάν ὄντως πιστεύωμεν ἐν πλήρει συνειδήσει εἰς τὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα καὶ δὲν κατετάγημεν ὡς

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐπὶ τέλους συνήλθε τὸ Μεσοτατικῶς ἀναμενόμενον Συμβούλιον Ἐπικρατείας, διὰ τὴν ἐκδικασὴν τῆν προσφυγὴν μας! Συνήλθε τὴν 26ὴν τρέχοντος. Πρῶτον ἐνδεικτικὸν ἡ ἀπουσία τοῦ ἀξιότιμου προέδρου κυρίου Πουλίσσα Διὰτὶ ἄραγε; Θὰ ἤξειε ἰδιαιτέρως τὸ νοτισθῇ τὸ μαχητικὸν σῆνος καὶ ἡ εἰλικρινὴς υπεράσπισις τῶν Νομικῶν μας κ. κ. Κλ. Θεοφανοπούλου, Ἀρ. Ζαχαρία καὶ Δημ. Μαύρου. Ἐπίστευσαν εἰς τὸ Δίκαιον τῆς ὑποθέσεώς μας ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νίκην τοῦ Ἀγῶνος μας. Παροικειώδης ἀλλὰ καὶ πηγὴ τῶν εὐγενεστέρων ἀναμνήσεων θὰ παραμείνῃ ἡ δημηγορία τοῦ κ. Κλεάνθους Θεοφανοπούλου. Ἦτο ἀπὸ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας δημηγορίας, ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Νομικὴ Ἐπιστήμη καὶ διὰ τὰς ὁποίας καυχᾶται τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἦτο συνδυασμὸς ἐπιτυχῆς πλουσίου αἰσθηματισμοῦ ἀλλὰ καὶ βαθύτατης κρίσεως. Ἦτο αὐστηρότατον κατηγορῶν λογοτεχνικῶς διηρθισμένον ἀλλὰ καὶ λογοτεχνικῶς βροντώδους καὶ ἐκπληρόσσαντος μεγαλείου θὰ ἀπηχοῖν εἰσέτι εἰς τὰ ὦτα τῶν εὐτυχῶν ἀκουσῶν ἀλλὰ καὶ θὰ ἀναμοχλεύουν πάντοτε τὰς συνειδήσεις τῶν δικαστῶν αἱ φράσεις «Τὸν ὑπέργηρον αὐτὸν Ἰεράρχην τὸν ὁποῖον κατεδικάσατε εἰς τὴν πλὴν ἀπάνθρωπον ἐξορίαν, τὸν κατεδικάσατε ἤδη εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου» θὰ φέρετε δὲ αἰωνίως τὴν εὐθύνην τοῦ δολοφόνου».

Κατόπιν αὐτῶν ποῖος ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν Νίκην;
Αἱ Προετοιμασίαι διὰ τὰς ἑκατοχάς

Ἀπὸ τῆς πολιτικῆς πλευρᾶς. Οἱ πολιτικοὶ κύκλοι κατόπιν τῶν πρώτων ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπογραφῆς φαίνονται θορυβημένοι, ὅχι ὅμως καὶ διατεθειμένοι νὰ λάβωσι σταθερὰν στάσιν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ πολιτικοὶ διεβεβαίωσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν περὶ αὐστηρᾶς οὐδετερότητός των. Ἡ Κεντρικὴ Ὁργάνωσις ἐπεσκέφθη τοὺς περισσότερους ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, ἐπιδώσασα εἰς αὐτοὺς ὑπομνήματα καὶ ἀναπτύξασα προσωπικῶς τὸ ζήτημα.

Οἱ Οὐνοὶ καὶ οἱ Βανδαλοὶ διαμαρτυροῦνται!!!

Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων προβάλλουν αἱ ἀπαίσιαι μορφαὶ τῶν μεγάλων καταστροφῶν, τῶν Οὐγῶν καὶ τῶν Βανδάλων. Προβάλλουν ὅχι διὰ τὰ ἀπειλήσαν νέας καταστροφάς, ἀλλὰ διὰ τὰ ἀποζητήσαν τὸν «ἀποχωρηματισμὸν» των. Προβάλλουν δὲ τὸ ἀκατάμηχον ἐπιχείρημα τῶν γεγονότων τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὅργανα τοῦ Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἱερεῖς, εἰσορμήσαντα εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ γαούς μας ἐδῶσαν κυριολεκτικῶς αὐτοὺς. Τὰ ἱερὰ σκευὴ τὰ ἔρριπτον αὐθαδῶς ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου. Μὲ πελέκεις δὲ διεμέλίζον ὅσα ἀντικείμενα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθουν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰς πράξεις αὐτὰς τῆς ρίψεως τοῦ Ἀγίου Ποτηρίου, τὴν προηγουμένην μόλις ἁγιοσθέντος καὶ ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐκτελέσουν τὰ ἀσυννοητικὰ

στρατιῶται εἰς αὐτὸν μὲ ὑπολογισμούς ταπεινοὺς καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιδιώξεις, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παραμείνωμεν εἰς τὰς ἐπάλξεις μέχρις ἐσχάτων.

Οὐδεὶς λ ποτάκης, οὐδεὶς λιπόψυχος, ἀλλὰ πάντες ἐφορῶντες εἰς τὸ αἰώνιον κέρδος τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιφυλάσσεται, εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν ἥν ὡς Χριστιανὸς καὶ τέκνον τοῦ διωχθέντος Αυτρωτοῦ μας καὶ ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην παραλάβομεν ἐκ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἃς ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐσχάτων λαμβάνοντες θέσεις εἰς τὰς ἐπάλξεις.

ὄργανα καὶ ἀνέλαβαν τὸ μακάβριον ἔργον οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἐπισκόπου. Ἀνθρώποι δὲ διερχόμενοι τυχαίως, ἐδάκρυζον. Ἀσφαλῶς λοιπὸν θὰ ἔχουν δίκαιον οἱ Οὐνοὶ καὶ οἱ βάνδαλοι νὰ ζητοῦν τὸν «ἀποχωρηματισμὸν» των, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἄλλοι καὶ δὴ κληρικοὶ υπερβαίνοντες αὐτοὺς εἰς ἀσεβῆ καταστρεπτικὸν ζῆλον καὶ δὴ ἱερῶν χώρων χριστιανικῆς λατρείας.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γράφων ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεον, ἀνέφερε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν δρᾶσιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Χαλκέως, τοῦ κακοῦ ἐκείνου δαίμονος. «Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλὰ μοι κακὰ ἐνεδείξατο· ἀποδώ αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ὃν καὶ σὺ φυλάσσω»· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι διπλοῦν. Καὶ τὸν Παῦλον ἔβλαπτε καὶ κατέτρεχε καὶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς Πίστεως εἶχε παρεκκλίνειν.

Ἀνάλογος λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο καὶ ἡ τιμωρία ἣν ὁ Παῦλος θὰ ἐπέβαλεν αὐτῷ. Ποία δὲ ἦτο αὕτη; Ἰδοὺ! Πρῶτον μὲν, ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν ἀνταποδοτὴν καὶ δευτέρον, συνιστᾷ εἰς τὸν Τιμόθεον νὰ ἀποφεύγῃ αὐτόν. «Ὅν καὶ σὺ φυλάσσω». Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτόν νὰ πράξῃ ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καίτοι ὁ Τιμόθεος ἦτο Ἐπίσκοπος, ἦτοι ἐπίσημος Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή. «Ὅν καὶ σὺ φυλάσσω». Ἰδοὺ διαγωγή ἀληθινοῦ ὁπαδοῦ τοῦ Κυρίου. Ἐρωτῶμεν τοὺς διώκτας: Ποῦ εἶναι αἱ φυλακαί; Ποῦ εἶναι αἱ ἐξορίαι; Ποῦ εἶναι οἱ χωροφύλακες; Ποῦ εἶναι τὰ τσεκούρια διὰ τῶν ὁποίων αὐτοὶ κατεδάφισαν τὰ τέμπλα τῶν Ναῶν; Ποῦ εἶναι οἱ ἀποσχηματισμοὶ καὶ τὰ ξυρίσματα; Ποῦ εἶναι; Ποῦ τὰ ἐδιδάχθησαν αὐτά; Βεβαίως ὅχι ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ! Ἀλλὰ τότε; Ἐκ τοῦ Διαβόλου ἀσφαλῶς! Ὡς αἰσχυρνοὶ οἱ διώκται ἀντικατοπτρίζοντες τὴν ἰδικὴν των διαγωγὴν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Παύλου!

Οἱ «ἐν παρανομίᾳ ζηλώσαντες» τοὺς Ἄννας καὶ Καΐφας, τοὺς Τουρκουεμάδας καὶ τοὺς Ταμερλάνους. Αἴσχος εἰς τοὺς στραγγαλιστὰς τῆς Ἐλευθερίας. Ἀσφαλῶς τοιοῦτος διώκτας θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὅταν ἔγραφε πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα. «Οἱ τύραννοι οὗτοι καὶ παράνομοι, οἱ καὶ ληστῶν καὶ βαρβάρων νικήσαντες ὠμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν... οἱ καὶ λιμῷ καὶ θανάτῳ παραδόντες μοναχῶν καὶ παρθένων χορούς... Οἱ τοὺς ἀθώους εἰς δεσμευτήρια παρασκευάσαντες ἐμβαλέσθαι... Οἱ συνεργάται των δαιμόνων». Χαρακτηρισμοὶ ἀληθῶς θαυμάσιοι!!!

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι